

3. SØNDAG EFTER HELLIGTREKONGER – 2023

Da Jesus gik over Langebro

Vi er stadig nogen, der kan huske Kim Larsen. Hele Danmarks nationalskjald, som døde for 4½ år siden. Men det er måske de færreste, som forbinder Kim Larsen med kirken og med kristendommen. Men i den kirke, som jeg var i København, Stefanskirken, der hylder man Kim Larsen med en mindegudstjeneste hvert år på hans fødselsdag. Der kommer en 3-400 mennesker. Det er konfirmander, studerende, unge og gamle, veluddannede, kreative folk, arbejdere, håndværkere. Og oppe på pulpituret – det er en slags balkon, der ligesom svæver i kanten af kirken – der sidder gadens folk med deres øl. De råber lidt en gang imellem og skåler ud i kirkerummet.

Den præst, som står i spidsen for mindegudstjenesten, siger sådan her, når han skal begrunde den særlige gudstjeneste:

"Mennesket, myten, musikken gav almindelige mennesker en sang at synge med på"

Og videre siger han:

"Og dét er det, vi kalder næstekærlighed."

Og prøv lige at lytte efter teksten til de her to sange:

Her kommer den første:

Vi er dem, de andre ikke må lege med

Vi er det dårlige selskab

Vi har en svag karakter og en billig fantasi

Det' da godt, at vi blev født, før aborten den blev fri

Og den her:

Da jeg gik ud over Langebro
en tidlig mandag morgen
da så jeg en der stod og græd.
Hvis du tør - så kom med mig.

Jeg gik forbi dæmonernes port
ud for Kofoeds Skole
der stod en flok og drak sig ihjel.
Hvis du tør - så kom med mig.

Jeg mødte en der gik rundt med "Vågn Op"
hun var Jehovas vidne
hun råbte: Jorden går under i dag.
Hvis du tør - så kom med mig.

Jeg så en kvinde der løb efter sin mand
hun havde så skønne øjne
hun råbte: Hey, du har stjålet mit liv.
Hvis du tør - så kom med mig.

Hvem er det, Kim Larsen synger om? Han synger om dem, der er det dårlige selskab; han synger om den, der står og græder; han synger om de alkoholikere, som holder til på Kofoeds skole. Kofoeds skole er en institution for socialt udsatte; han synger om Jehovas vidner og om den ulykkeligt forelskede kvinde, som er blevet svigtet af en mand. Og hvad er gavflaben Larsens svar til disse fortvivlede mennesker? "Hvis du tør – så kom med mig!"

Hvem kender vi ellers, der tager sig af dem, der er fremmede, og som stikker ud fra mængden? Og som svarer dem "Hvis du tør – så kom med mig!"??

Nu håber jeg, at alle konfirmander her tænker: Det er da Jesus. Og hvis I tænker det, så bliver jeg glad, for så har I fanget et vigtigt budskab. For Jesus tager sig af de fremmede. Af dem, der er det dårlige selskab, og som ingen gider at lege med!

I dag hører vi først, at Jesus helbreder en mand, der lider af spedalskhed. Spedalskhed var en alvorlig hudsygdom, som smittede som bare pokker, og derfor forlangte man, at de syge levede isoleret, langt væk fra fællesskabet. Men, hører vi, Jesus ignorerer enhver smitterisiko, og han rækker hånden ud og rører manden og helbreder ham.

Derefter hører vi om en anden mand, som heller ikke var en del af "det gode selskab". En officer, som har været ansat i Romermagten – og det var romerne, som herskede over jøderne på Jesu tid – han opsøger Jesus og beder ham helbrede hans tjener, som lå lammet derhjemme. I jødernes øjne var romerne religiøst urene, og derfor ønskede man ikke at pleje omgang med dem. Men Jesus, som jo selv er jøde, ser bort fra skikkene med ikke at pleje omgang med ikke-jøder, og han helbreder officerens tjener.

Så budskabet i dagens tekst er, at vi skal tage os af den fremmede.

Men hvem er den fremmede? Jeg stillede dette spørgsmål til konfirmanderne i denne uge. De svarede meget klogt, at den fremmede er en, man ikke kender. Den fremmede er en, man møder for første gang. Men hvor mange gange skal man egentlig have mødt et menneske, før vedkommende ikke længere er fremmed? Det kunne

vi ikke rigtigt sætte tal på, men vi var enige om, at på et tidspunkt er vedkommende ikke længere fremmed.

Og hvem bestemmer egentlig, hvem den fremmede er? Er det den fremmede selv eller er det andre? Konfirmanderne mente vist, at begge svar er mulige. Og er det ikke også rigtigt? For kan jeg ikke både anse andre for at være fremmede, og andre gange anse mig selv for fremmed i forhold til andre mennesker? Nogle gange føler jeg mig som en del af fællesskabet, andre gange kan jeg føle mig udelukket fra fællesskabet.

Der er et sted i Biblen, hvor Jesus siger det, vi kalder den gyldne regel. Han siger: "Alt, hvad I vil, at mennesker skal gøre mod jer, det skal I også gøre mod dem". Man kan også vende reglen om, så den sådan lidt bagvendt lyder: "Hvad I gør mod mennesker, vil de gøre mod dig."

Så hvis du ser det andet menneske som en fremmed, vil det andet menneske også se dig som en fremmed.

Vi mennesker holder af at være med i et fællesskab. Tænk bare, når vi samles om fodboldlandsholdet eller SUB Ullerslev, eller når vi samles i en forening, en klasse, på en arbejdsplads. Alle steder er der fællesskaber. Store som små. Og fællesskaber er godt! Men et fællesskab er ikke godt, når det bliver brugt til at skabe fjendebilleder og udelukke andre fra fællesskabet. Det er nogle gange, som om vi mennesker skaber fjendebilleder og udelukker andre fra fællesskabet for at styrke vores selvrespekt. Det skaber afstand mellem mennesker.

I virkeligheden har vi mennesker meget mere til fælles end der er forskelle mellem os. Derfor er det også rigtig godt, at vi har vores kirke, for i den kan konfirmander, studerende, unge og gamle, veluddannede, kreative folk, arbejdere, håndværkere og gadens folk

mødes og være fælles om at synge med på de ord, som også er Jesu ord "Hvis du tør - så kom med mig."